

Wõta ja loe!

№ 7. — V. aastakäik.

Midagi puudub.

Kusagil suurlinnas läks keegi juut pühapäeva õhtul jalutama. Kui ta heledat valguse kiirt ühest poolawatud uksest nägi välja paistma, pistis ta ilma pikema järeldõmlemiseta oma pea ukse wähele ja waatas kord sisse.

Kui ta seda tegi, hüüdis jutlustaja — sest see oli palwela ukse — selge häälega: „Surm on patu palk!“ Juut tõmbas pea kiiresti tagasi. Ta oli küllalt kuulnud, jah enam kui ta kuulda tahtis, ja ta ei wõinud sinna kauemaks jääda. „Surm on patu palk.“ Ta tundis, et see ka tema kohta käis — tema pattu nuheldakse ka kord surmaga.

Järgmisel õhtul jalutas ta jälle tänawal, kus palwemaja oli. Ta ei olesk tahtnud sinna minna, aga ei wõinud ka minemata jätta, vähemalt eeskotta tahtis ta kord waadata. Muidugi ei pidanud ta ennaft seal kellelegi näitama. Ta oli küll sealte eile palju, liiga palju saanud. Kui heameelega olesk ta tahtnud koormast, mis tema peal lasus, lahti saada! Nõnda iseeneses kõneldes, leidis ta enese, ennegu jõudis mõelda, jälle samase ukse juures olewat. See oli jälle lahti ja saal walgustatud; aga kui ta sisse waatas, ei näinud ta seal mingit jutlustajat, waid terwet koosolekut põlwelele olewat. Iseäralik hirm waldas teda ja koorem hinge peal läks weel raskemaks. Ta olesk heameelega sisse astunud, aga ei julgenud. Ta tundis enese nii õnnetu olewat. Kuidas wõiks ta jälle õnnelikuks saada? Mis puudub tal ometi? Ta wotas õues koosoleku lõpuni, astus siis tagasihoidlikult saali ja küsis kelleltki weel seal wiibiwalt usklikult wennalt, kas ta selle jutlustajaga, kes eile õhtul kõnelenud, rääkida wõiwat. Aga seda polnud enam seal. „Ma tahaksin wäga temaga kõneleda,“ ütles juut, „sest misti, mida ma teda eile õhtul kuulsin rääkiwat, on mind üsna õnnetuks teinud. Mul puudub midagi, aga ma ei tea mis.“

„Koh, see on üsna lihtne,“ ütles isand, „teil puudub Jeesus.“ — Juut taganes ja hüüdis ägedalt: „See peaks mul puuduma, ei, tõesti mitte! Mina olen Jisraeli mees ja mind on õpetatud temale, kui pe-tisele waatama.“

„Kas ma tohin teile ühe salmi uuesti testamendist ette lugeda? Teie wiist heidate kõik ära, mille üle Teie õfustada ei wõi.“ Ja kuna juut kõrwalepöördub näoga pealt kuulas, luges usklik: „Ja nõnda kui Mooses kõrwes ussi on ülendanud.“ Juut kohtus. „Käagib see raamat Moosesest? Mooses oli ju meie suur prohwet, kes meile käsuseaduse andis.“ „Lugege ise!“ Ja nad lugesid seltsis: „Nõnda kui Mooses ussi on kõrwes ülendanud, nõnda peab inimese Hoeg ülendatama, et ükski, kes Tema sisse usub, ei pea hukka saama, waid et iga-

wene elu temal peab olema." (Joh. 3:14, 15). Juut kehitas wiimaste sõnade juures uskmatuslikult õlgu.

"Kas Teie ei ole tihti Moosese raamatust lugenud, kuidas Mooses wafstmao ritwa otjas leeri kaskel ülendas, kui rahwast tulistest madudest hammustati?" Juut noogutas peaga. — "Koh, teie seisuford ja nende oma on ses punktis üksna ühesugused — midagi puudub. Tol forral mõis ainult wafstmadu aidata, et see ainumas Jumala päästmise wahend oli; Teile aga ei mõi praegu ükski muu rahu anda, kui Jeesus, et ta Jeehuwast walitud Päästja on."

"Oh," ütles juut ja ringutas nähtawas hingeahastuses käsi, "ma ei mõi seda mõelda, ma ei mõi Temasse uskuda!" "Usute teie," küsis ta sõber, "Abrahami, Iisaki ja Jakobi Jumalasse." — "Jah muudugi" — "Siis langeme seltsis põlwili ja ma tahan Teda paluda, et Ta Teile ilmub, et Jeesus see on, keda wajate." Juut oli nõus. Korraga hüüdis ta: "Ma näen seda, ma näen seda!" Seal kargas ta maast üles. "Olge head, õelge mulle, mida teie näete?" — Alles tüki aja pärast sai juut niipalju ennast koguda, et mõis jutustada: "Kui teie palusite, seisis mu filmade ees wafstmao kuju kõrwes. Ma nägin, kuidas Mooses wafstmao wõttis ja ridwa otja pani, et rahwas ta peale mõiks waadata. Siis kui ma ta peale waatafin, muutus ritw ristiks ja madu inimese Pojaks. Ma nägin ja uskufin! — Ta oli tunnud, et tal midagi muud ei puudunud, kui Jeesus ja Jeesus ükski. „Jels des Heils“ Joh. Sarow.

Wangla iseendale.

Pääle lõunat wiiafse meid edasi. Jälle tihab Moskwa tänawail elu. Zimrühmad saadawad meid uudishimuga — waatawad terawalt — kas pole mitte tuttawaid? Waatad neile wabadele kodanikele nagu unes, otsekui teisest maailmalt. Waat, ongi Kifellndi põik. Suur eramaja on wõetud kroonule: siin leiab aset „tšeka wangla-allofakond.“ Wajaja peremees ise, kodanik B. (juut), on arreteeritud ja pandud siiasamasse oma majja. Kas arwas ta seda ehitades, et ehitas iseendale wangla?

Kui kirjutab omaaegse Wene kristl. üliõpilaste liidu juhte W. Marzinkowski oma läbielamistest wangina Rdufogude wanglais.

Kui imelik! Nagu saatuse pilge — inimene ehitab ja ehitab ning ehitab lõppude lõpuks waid endale wangla. See mees kawatses kindlasti rajada sellest majast uhke ja mugawa kodu endale, kus mõiks raha kofku ajades muretult elada, kuid imelik, mis sellest wälja kujunes! Kui talle ehitamise eel leegi oleks seda kuulutanud, ta poleks wist seda uskunud ja kui oleks uskunud, siis oleks ta kindlasti selle ehitamata jätnud. Kui rumal, lühinägelik on ometi inimeselaps!

Kui palju on siiski tema sarnaseid elus, inimesi, kes eluõhtul peawad ütlemata, et kogu nende waew ja elutöö on muutunud needuseks neile endile, kui ta paljuile teistele kaasinimestele. Midagi head ega kasulikku pole nad korda saatnud, mis oleks igaweise wäärtusega.

Mõnigi kogub hoolega omale raha ja varandust ja omades miljonid on õnnelik oma saavutuste üle, kuid kord ühel päeval märkab, et on ehitanud vaid kullast wangla oma surematule hingele. Hing piinleb ja waevleb kui wang, kuigi liha saab oma osaks mugavust ja lõbustust. Hing see waene hing peab kord veel igavesti hukkuma — pärima igavese wangistuse pimeduse riigis.

⊗.

Ka see möödub . . .

„Ka see möödub . . .“ Need targad koraani sõnad oli keegi sõega kirjutanud Moskvas Wene Poliit-büroo wangla keldrisse viimale uksele, uksele, mille takka tee wiis teise maailma, sest sellesse õudsesse keldrisse wiidi wange mahalastmisesse . . . Paljud olid wärisewa südamega astunud üle läwe piisimeeste saatel, et mitte kunagi enam tagasi pöörduda tulnud teed, tagasi elawate hulka. Kuid teised kaastannatajad weetsid päiwi närwilises teadmatuses — millal hüüdatakse nende nimesid ja wiitakse teiste hulgast nende õudsete uste taha. Ei saanud isegi jumalaga jätta omatjetega, teda samuti piinas pime teadmatuus.

Ja siis lohutab mõndagi kangelaslikumat surmaminejat see sõe-firjutus uksele: Ka see möödub.

„Ka kõige raskem tund su elus mööda läeb ja elu ilusam kui uni ära kaob“ laulame ühes laulus. Rastustis pakub see kinnitust, et nad siiski kord mööduwad. Pea piisti! Ära lasse julgust kaduda, ära jää karsituts, ja kannataja süda! Piinab lõpewad, walub waitiwad, pea on kõik möödas.

Kuid möödub, ja veel rutem, ilusamgi elu. Peab arvestama juba aegsasti sellega, et see ikka nii ei jää. Ragu uni äkki kaob, nii kaowad ka kõik eluwõlud.

Ka see möödub . . . Möödub sellepärast, et kogu me elu liigub selle tähe all. Kord haarawad meid surma külmad käed.

Mõned isegi enne määratud aega tormawad nende käte wahel, et wabaneda oma ihu ja hiuge piinadest.

Ka see möödub . . . see maksab waid siin kaduwas ajas, kus alume ruumi ja aja mõisteile. Oleme aga jõudnud waewalt igawikku on need mõisted meist maha jäänud ja me ees seisab aeg, mis iial ei möödu.

Kus nende us ei sure ega tuli ei kustu — Mark. 9:44.

Ja needsinatsed lähewad igawesse walusse, aga õiged igawesse ellu — Matt. 25:46.

Surmaga ei lõpe veel kõik. Seal on alles algus.

Meie südame piinad ja walud lõpewad waid Jeesuse ristil all. Weri, mis ristil kord woolas, kustutab süüd ja toob andestuse. Walude mees, kes ristipuul rippus ja suri on ainus walude waigistaja waewatud hingele.

⊗.

1.

Wiisil: Jumal, maa ning taewa Looja. 174.

Jeesus, näita oma jõudu, Ets sa ise selgest näe Minu waese hinge puudu? Ets see meelt sul hõrdaks tee? Ets sa taha päästa mind Patust, et ma teenin sind?

Walguš fina, mina sõge, Püha sa, ma patune; Sul on üpris palju wäge, Mul ju lõpuford on käes; Päästja patust oled sa, Näita ennast mulle ka.

2.

Wiisil: Jumal, maa ning taewa Looja. 174.

Kallis Tall, ja kandsid ise Minu patud risti peal. Oh, mis kallid eluwesi Jooksis sinu haawust seal! Seega südant puhasta, Et wõiks sulle kõlbada.

Armuallik, sinu wesi Jookstu eluwäega Minu kuiva hinge fiske, Täitku mind su armuga. Minu süda lahti tee. Walmista ka armule.

Taewa leib, kes tulid taewast. Sind ma ihkan himuga, Veian toidust eluleiwast, Elus siin ja surmas ka; Magus oled tõesti Isu-newa hingele.

3.

Omäl wiisil. 175.

Arm, kes sa mind oled loonud Oma näo järele. Arm, kes patu wastu toonud Önnistust mu hingele; Arm, sind ära walitsen, Et su pärast ikka jään!

Arm, kes sa siin kannatafid Mu eest surma hukatust, Arm, kes nõnda walmistafid Mulle rõdmu önnistust: Arm, sind ära walitsen, Et su pärast ikka jään!

4.

Omäl wiisil. 59.

Jeesus, tule minule, Näa mu juure järgeste, Tule hinge päästija, Kõige parem sõber sa.

Tuhattord sind himustan, Kõik muud rõdmu halwaks pean. Tuhattord ma õhkan ka; Jeesus, Jeesus tule sa!

Ei mu süda ilmaški Muuga ei jää rahule, Jääd sa aga minule, See mul rõdmuks äkiline.

Rännafuteilt

R. S. Marley piltidega ilustatud re-fimeeleolusid.
Sind 50 f. Tellida õ. Ellerilt Jõe 12, Tallinn.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 1 x kuus. Maktab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja taastõid saata toimetaja aadressil R. Sink, Päiteje 5—7, Tallinn, tel. 446-22.

Ilmub 29. aprillil 1936.

• Kütwaia • trüüt, Tallinn, Mataskaewu 6, tel. 450-67.